

IDŐ MÚLTÁVAL

Kezdem azt hinni, szó szerint lehetővé válik az arcbőröm; a legenyhébb hús szellőtől is kipirul, olyan pirossággal, mely aztán sose múlik el teljesen. Hát, nagyvárosi hiúság volt az örök fiatalság látszatát akarni és mutatni.

Sose voltam egy reneszánsz vagy más éteri szépség, de elég bájos az olyan férfiaknak, akik szeretnek nőkkel mutatkozni. De most, beleszeretvén egy helybe, melynek mindegy, milyennek látszom, vagy boldog vagyok-e,

látszik, hogy boldog vagyok, és ez minden. Úgyis megőszülök, repedezni és töredezni fognak a körmeim, teltebb leszek derékban, az évek elvégzik az ismert változtatásokat. És ha majd arcomon is nyomot hagy az idő,

nem nagy veszteség, jutányos ár egy tavak és bércek közt töltött esztendőért, amikor ha csak kinézek az ablakon a hágóra, máris hidegen hagy minden tükör, s hogy a lelkem hogyan tér napirendre arcom új színe felett.

ÁTMENŐBEN

A zöld pólós langalétának,
aki ellenkező irányba suhant el
mellettem a gyalogátkelőn,
tündérszárnyak voltak a vállán:
gyerekbálba való, rajzfilmbé illő
pillangóhártyák.

Mondhatni, különc? Nincs idő
belegondolni – huss, már el is tűnt,
megállapíthatatlanul. Mondhatni,
idegen? Azt mondják, ifjonc. És
London. Azt mondják, ragadd meg.
Röpke öröm, dobj csókot neki.

Kanyarodik a forgalom a sarkon.
Szitáló eső sodor minket a sugárút
mentén a csillámló sötétben,
cikázik, soha össze nem érő
foltokban kavargó. Ezért a pezsgő,
nyüzsgő forgatagért jöttünk ki.

Az a két törékeny lifegő senkit
nem tud felemelni. A srác talán
heccből viselte őket; mókás, ide süss
jeleként annak, hogy nincs szüksége
emeltyűkre, hiszen ő maga

Hermész¹.

A szárnyakhoz viszont nem fér kétség.

A KÉPTÁRBÓL KIJŐVE

12 A kis reoprókkal teli Tate-szatyorral²
kezedben, a megszemlélt képekkel
fejedben, megállsz a lépcsősoron,
átnézel a Temze túlpártjára, és ott

egy újabb kép: ragyogó épületsor,
víz barna csíkja, és olyan ég, hogy
eltűnődsz, ki festhette: Constable?³
Briliánsabb. Crome?⁴ Mámoritóbb.

Őrülttisza, talán preraffaelita⁵ ég,
csupa kék, kivéve a röppenő fehér
madarakat ezen az áprilisi napon,
egy másik napon másmilyen volna,

de nem számítana. Minden égbolt
megfelel. Nézz a jobb alsó sarokba:
iszapcsipkedő sirályok két irodaház
és egy György korabeli terasz alatt.

Nézz balra, befogva a szőrbogyós
platánokat, az ottani téglapületek
s egy piros buszt. Vágd el a lámpa-
oszlopnál. Az állványzat maradhat.

Ez a következő képed. Fura, hogy
amikor a falakon függő bentieket
nézted, ezek még nem is léteztek.
De most itt vannak, előmasíroznak

a panorámából, és felsorakoznak
a kereső, mármint a szemed előtt.
Mozdulatlanul tartva látóizmaidat,
egymás után megtekintheted őket.

Kiemelhetsz egy-egy alakot (a háti-
zsákos fiút), elemet, konfigurációt
és jelenetet. Nem képei senkinek.
A fény festette őket. Te válogatod

a tárlat anyagát. Különítsd el, amit
kiválasztottál, és élvezd látványát.
Új festmények születnek fejedben.
Az művészi, amit be is kereteznél.

Szilágyi Mihály fordításai

Fleur Adcock új-zélandi születésű (Papakura, 1934) brit költő, szerkesztő. Új-Zéland állami díjasa, a brit Királyi Irodalmi társaság tagja, a Brit Birodalom lovagja, a Királynő költészeti nagydíjasa.

¹ Hermész: az istenek – főként apja, Zeusz – küldönce, maga is isten a görög mitológiában. Láthatatlanná tevő fejedőt, szárnyas lábbelit viselő ifjúnak ábrázolják, kezében küldetése jelképével, a hírnökbottal. Találékonyság, furfang, erő és ügyesség jellemzi.

² Tate: a brit nemzeti galéria, a Tate Gallery közkeletű rövid neve.

³ Constable, John (1776–1837): angol tájfestő, a francia romantikusokra és impresszionistákra is hatott.

⁴ Crome, John (1768–1821): angol tájképfestő, a „norwichi iskola” alapítója és legjelentősebb alakja.

⁵ Preraffaeliták: fiatal angol festők és irodalmárok társulása, melyet 1848-ban azzal a céllal hoztak létre, hogy koruk festészetét kivezessék a merev akadémizmusból. A Raffaello (1483–1520) előtti, XV. századi toszkánai festők művészetét eszményítették.